

รายวิชา ภาษาไทย

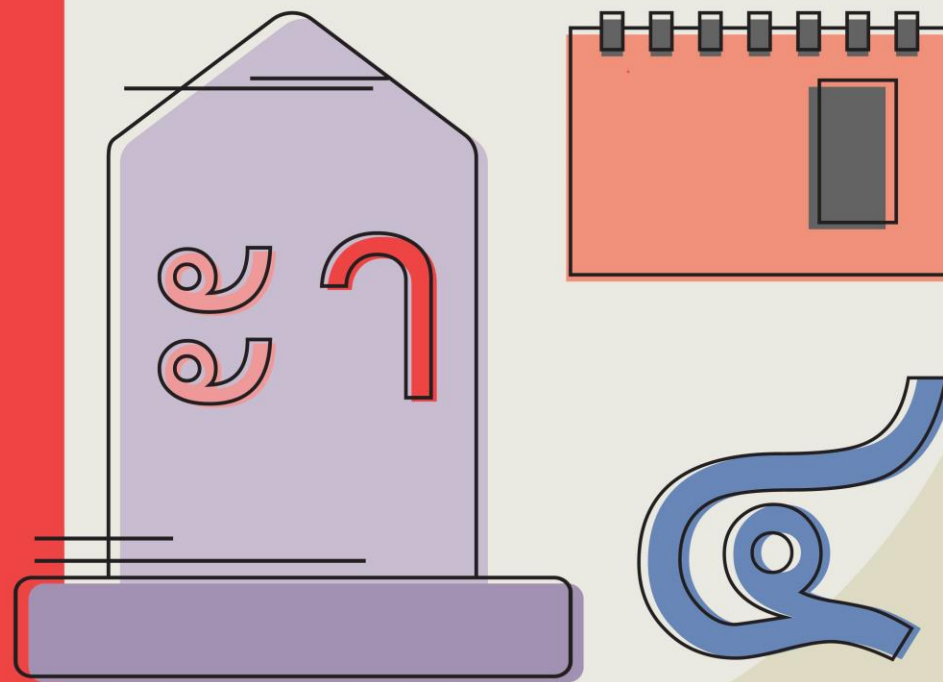
รหัสวิชา ท๑๔๑๐๑
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

ผู้สอน ครูวรรณรี วุ่นนุรักษ์

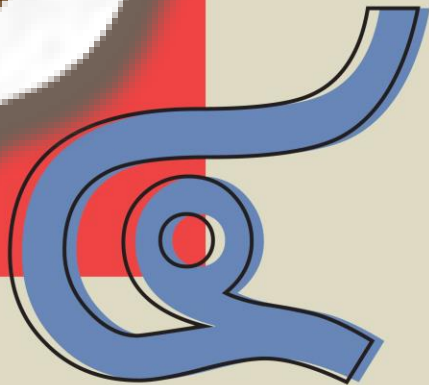
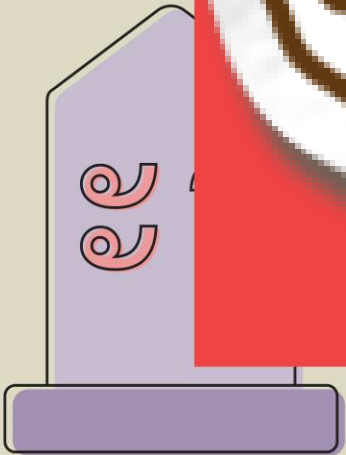
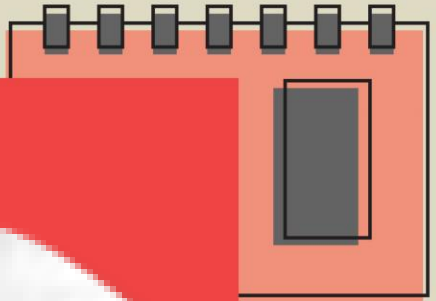
เรื่อง อ่านร้อยกรองทำนองเสนาะ ๒

ก ข ค

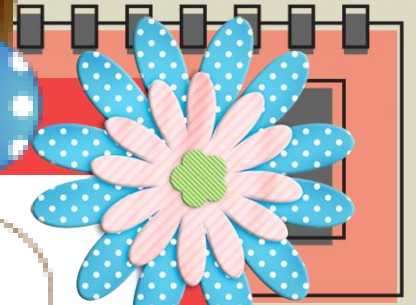
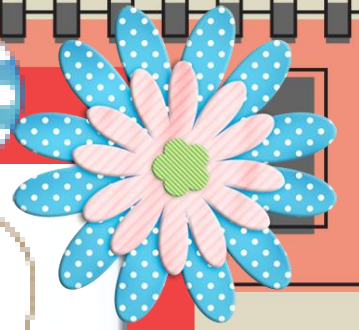
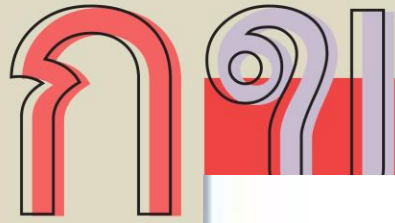
ก ข ค

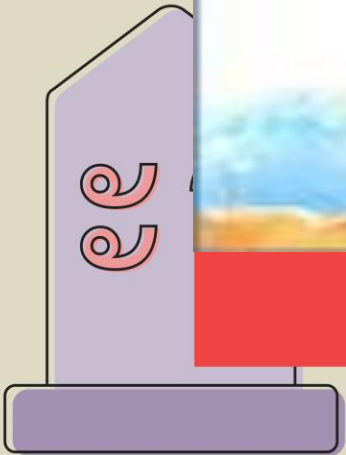
มนุษย

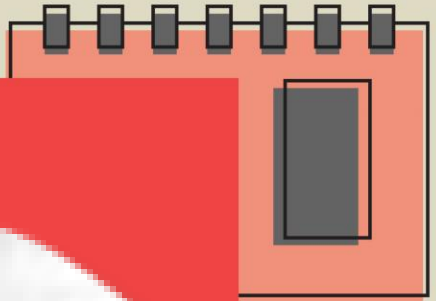
หมายถึง

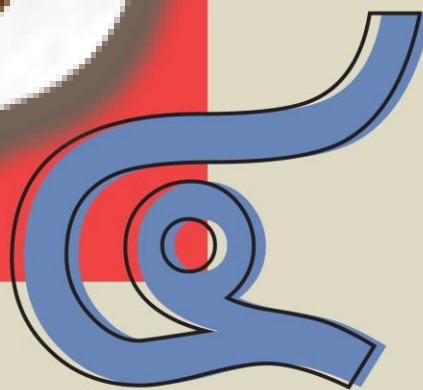
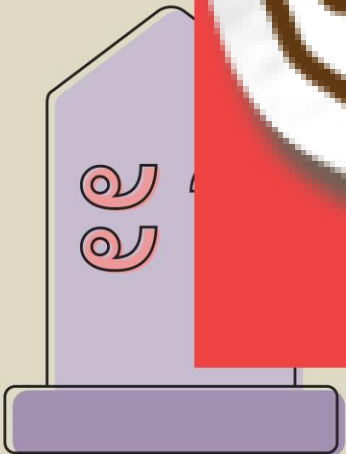

๒
ถาวรภัย

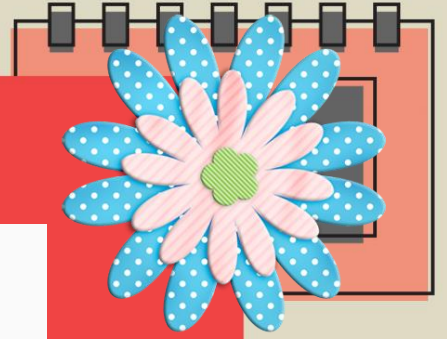

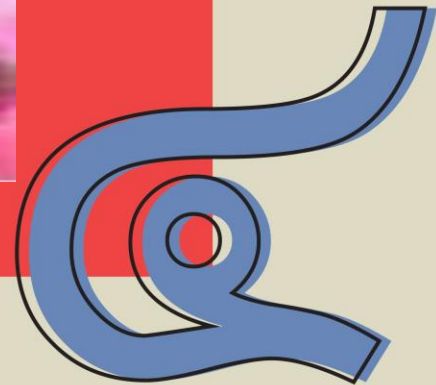
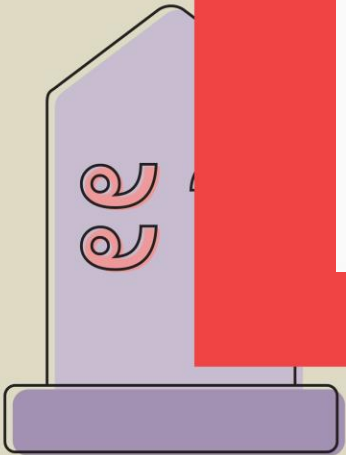
ฝึกอ่านบทร้อยกรอง

ก ข ค

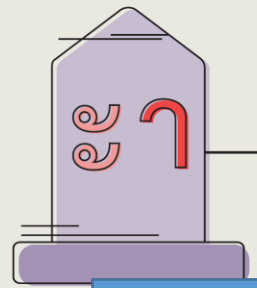

แล้วสอนว่า/อย่าไว้/ใจมนุษย์
มันแสนสุด/ลึกล้ำ/เหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์/พันเกี่ยว/ที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คด/เหมือนหนึ่งใน/น้ำใจคน

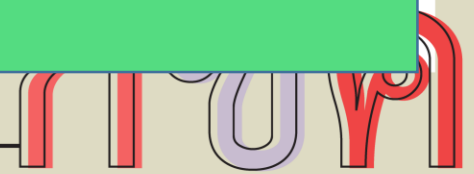
คำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง

เป็นการนำคำคล้องจอง มาร้อยเรียงตามลักษณะ
บังคับของคำประพันธ์ รูปแบบต่างๆ ซึ่งกำหนด
จำนวนคำ วรรคและสัมผัสที่แตกต่างกัน

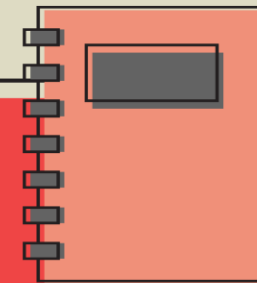

ประเภทของบทร้อยกรอง

A large rectangular area divided into five horizontal bands of different colors: blue, light green, yellow, purple, and green. This area is currently blank, serving as a template for text.

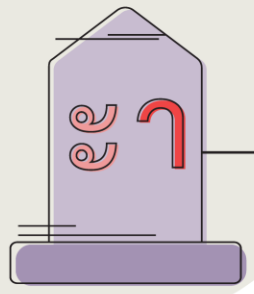
คุณค่าของบทร้อยกรอง

คุณค่าที่ได้รับ

เป็นเอกลักษณ์ของไทย

วัฒนธรรม / ความซาบซึ้ง

การอ่าน บทร้อยกรอง

วรรคละ ๗ คำ อ่าน ๒/๒/๒

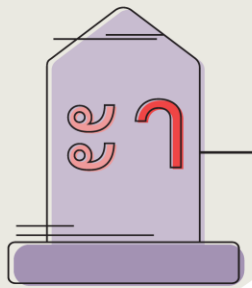

วรรคละ ๘ คำ อ่าน ๓/๒/๓

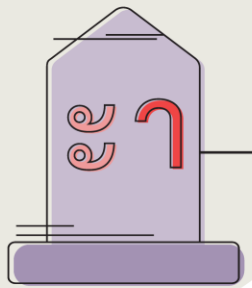
วรรคละ ๙ คำ อ่าน ๒/๓/๓

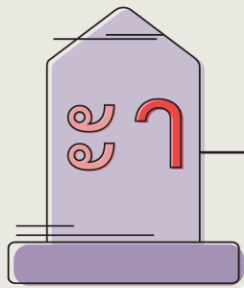
ประเภทของกลอน

กลอนมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน ถ้าเรียกชื่อตาม
จำนวนคำในวรรค เช่น กลอน ๔ กลอน ๖ กลอน ๘
เรียกตามชื่อที่ขับร้อง เช่น กลอนบทละคร

ประเภทของกลอน

เรียกตามชื่อที่ข้บร้อง เช่น กลอนบทละคร
กลอนเสภา กลอนดอกสร้อย ฯลฯ

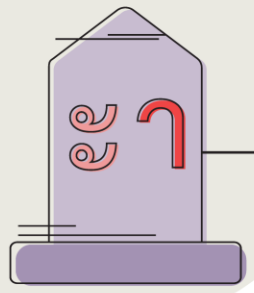

ตัวอย่าง กลอน ๘

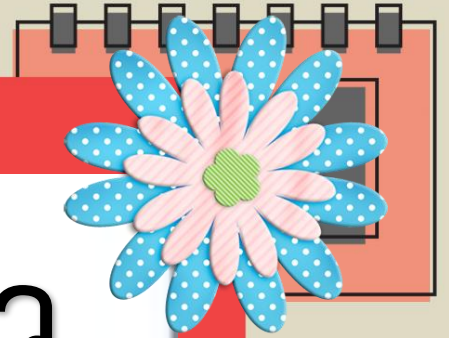
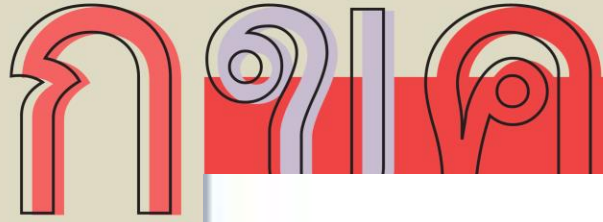
เห็นดอกไม้ในสวนล้วนงามยิ่ง ราวกับสิ่งประดิษฐ์คิดเสกสรร
สีสวยสดแซมสลับจับกลุ่มกัน เป็นช่อชั้นห้อยระย้าช่างามอง

ยื่นมือไปอยากจับก็กลัวแตก กลับเจ้าหักก้านแยกคงหม่นหมอง
ขอแตะนิดตั้งใจหมายประคอง กลับกลับนุ่มราวต้องดอกไม้จริง

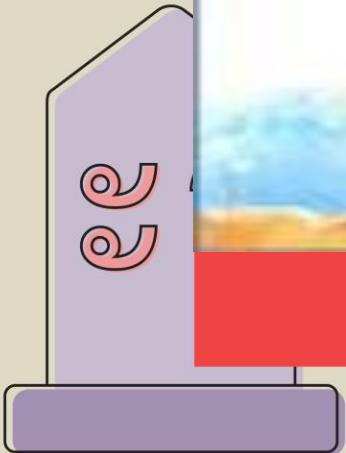
ก ข ค

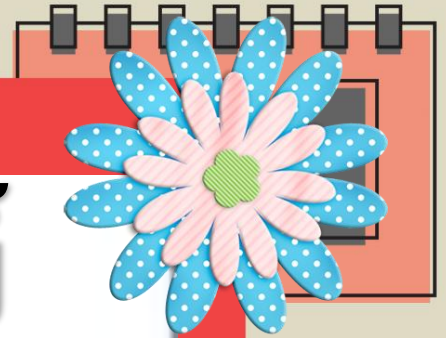
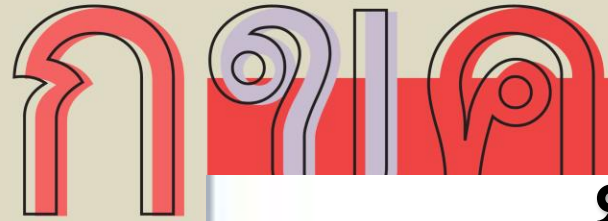

ฟังการอ่านทำนองเสนาะ

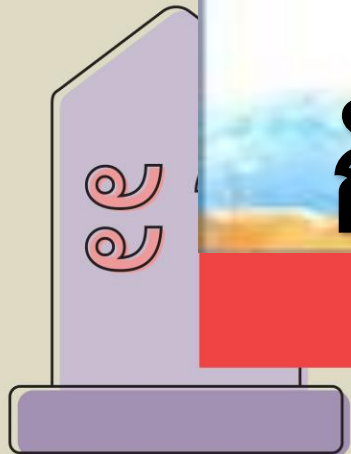

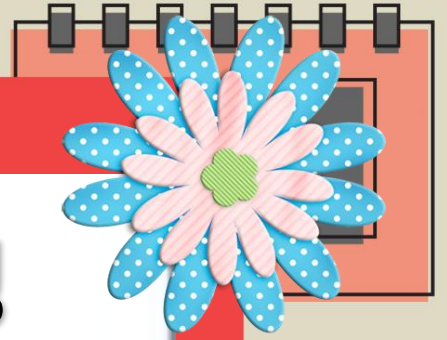
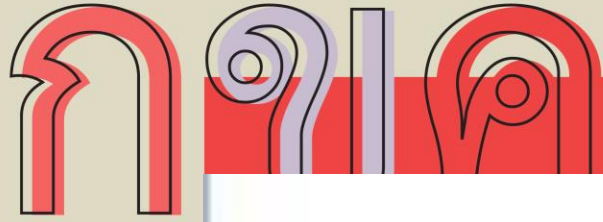
บัดเดียวตั้งหงั่งเห่งงวังเวงแหว่ว
สะตุงแล้วเหลียวแลชะแง้หา
เห็นโยคีขี่รูงพุ่งออกมา
ประคองพาขึ้นไปจนบนบรรพต

แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์
มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน

มนุษย์นี้ที่รักอยู่สองสถาน
บิดามารดาก็มักเป็นผล
ที่ฟังหนึ่งฟังได้แต่กายตน
เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา

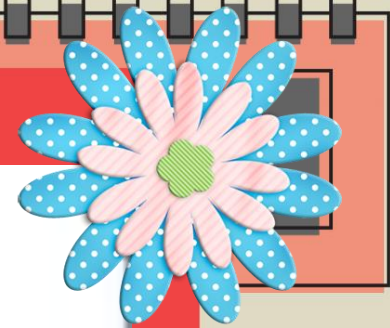

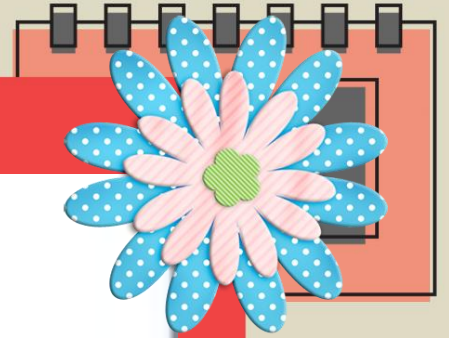
แม่ใครรักรักมั่งซังซังตอบ

ให้รอบคอบคิดอ่านนะหลานหนา

รู้สิ่งใดไม่รู้วิชา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

จงคิดตามไปเอาไม้เท้าเถิด
จะประเสริฐสุดสมรักเป็นศักดิ์ศรี
พอเสร็จคำสำคัญแฉ่งคดี
รูปโยคีหายวับไปกับตา

บัดเดียวตั้งหงั่งเหง่ง.....**วังเวงแหว่ว**

สะตุงแล้ว **เหลียวแล** ชะแง้งหา

เห็นโยคี **ซึ้ง** .. ฟุ้งออกมา

ประคองพา **ขึ้นไปจน** .. บนบรรพต

แล้วสอนว่า.....อย่าไว้ใจมนุษย์

มันแสนสุด.....ลึกล้ำ.....เหลือกำหนด

ถึงเวลาวัลย์.....พันเกี่ยว.....ที่เลี้ยวลด

ก็ไม่คิด.....เหมือนหนึ่ง.....ในน้ำใจคน

มนุษย์นี้ที่.....รักอยู่.....สองสถาน

บิดา.....มารดา.....มักเป็นผล

ที่ฟังหนึ่ง.....ฟังได้.....แต่กายตน

เกิดเป็นคน.....คิดเห็น.....จึงเจรจา

แม้ไม่มีใครรัก...**รักมัน**...ซังซังตอบ

ให้รอบคอบ...**คิดอ่าน**...นะหลานหนา

รู้สิ่งใด...**ไม่สู้**...สู้วิชา

รู้รักษา...**ตัวรอด**...เป็นยอดดี

จงคิดตาม...**ไปเอา**...ไม้เท้าเถิด
จะประเสริฐ...**สมรัก**...เป็นศักดิ์ศรี
พอเสร็จคำ...**สำแดง**...แจ้งคดี
รูปโยคี...**หายวับ**...ไปกับตา

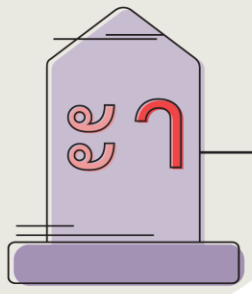

บทร้อยกรองบทนี้มุ่งสอนอะไร

๑. ความรักของพ่อแม่

๒. การศึกษาเล่าเรียน

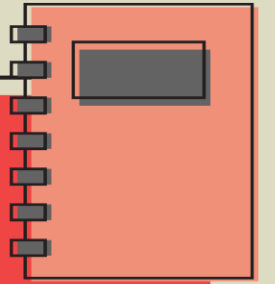
๓. การรู้จักเอาตัวรอดในสถานที่การณ์ที่คับขัน

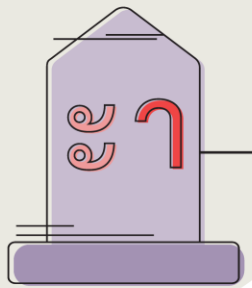
กิจกรรมฝึกหัด

นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงบทร้อยกรอง
จับคู่กับเพื่อนผลัดกันอ่าน
อ่านทำนองเสนาะหน้าชั้นเรียน

นักเรียนได้อะไรจากการอ่าน

ความรักของพ่อแม่
การช่วยเหลือตัวเอง
การหาความรู้ใส่ตัว
อย่าหลงเชื่อคนอื่นง่ายๆ

สรุปความรู้

ประเภทของกลอน

- กลอนหก (วรรคละ ๖ คำ)
- กลอนแปด (วรรคละ ๗ คำ)
- กลอนแปด (วรรคละ ๘ คำ)
- กลอนแปด (วรรคละ ๙ คำ)

หลักการอ่านกลอน

อ่าน ๓/๓

อ่าน ๒/๒/๓

อ่าน ๓/๒/๓

อ่าน ๓/๓/๓

กำเนิดสุดสาคร

จะกล่าวถึงเงือกน้อยกลอยสวาท ซึ่งรอนบาทพระอภัยเมื่อไกลสถาน
อยู่วนวังหลังเกาะแก้วพิสดาร ประมาณกาลสิบเดือนไม่เคยโอนคลา
ให้เจ็บครรภ์ปั้นปูนจะจวนคลอด ระทวยทอดลงกับแท่นที่แผ่นผา
จะแลเหลียวเปลี่ยวใจนัยนา ไม่เห็นหน้าผู้ใดที่ไหนเลย

ไอ้องค์พระอภัยก็ไปลับ

จะคลอตบุตรสุดใจเมียไม่เคย

นางครวญคร่ำร่ำไรให้ละห้อย

ให้กลุ่มกัณฑ์ดัดอันหวั่นวิญญูญาณ

ไม่เห็นกลับคืนมานิจจาเอ๋ย

ที่ไหนเลยจะตลอดรอดชีวา

น้ำตาย้อยพรั่งพรายทั้งซ้ายขวา

ด้วยเป็นปลาแปลงนางอย่างมนุษย์

ส่งสารนางคราครวญให้ป่วนปวด
สะอื้นอ่อนอ่อนระทวยแทบม้วยมุด
ให้นึกคำพระอภัยเมื่อไปจาก
นางตริกตรองร้องรำทั้งน้ำตา
โ้ไ้ครั้งนี้ชีวิตจะปลิดปลอด
นางครวญคร่ำรำไรด้วยไม่เคย

ยิ่งเร้ารวดร้อนใจตั้งไฟจุด
หากบุญบุตรบันดาลช่วยมารดา
ว่าจะฝากโยคีมีคาถา
คุณเจ้าขาไม่มาช่วยฉันท້วยเลย
พระดาบสเอาบุญเถิดคุณเอ๋ย
สลบเลยลี้มกายตั้งวายปราณ ฯ

อยู่วันหนึ่งถึงเวลาสิทธาเตมา
ลงเล่นน้ำปล้ำปลาในวาริ
พอบพบม้าหน้าเหมือนมั่งกรร้าย
หางเหมือนอย่างหางนาคปากคำรน

สำรวจเข้านั่งฉนวนกุมารหนี
แล้วขึ้นขี่ขับขวางไปกลางชล
แต่ก็บกายนั้นเป็นม้าน่าฉงน
กายพิกลกำยำดูดำนิล

กุมาราธาโถมเข้าโจมตีจับ

เข้าคาบคอหน่อกษัตริย์จะกัดกิน

ม้าสะบัดพลัดหลุดยังหยุดหาง

ตลบเลี้ยวเร็วแรงแผลงศักรา

จนคำพลบรรบรูดไม่หยุดหย่อน

ถึงสินธพขบขย้าด้วยกำลัง

มังกรรับรบประจัญไม่ผันผิน

กุมารตื่นโดดขึ้นนั่งหลังอาชา

ดูกลิ้งกลางเกลียวคลื่นสิ้นถลา

เสียงชลาเลื่อนลั่นสนั่นดัง

สุดสาครภาวนาคาถาขลัง

ไม่เข้าหนั่งแน่นเหนียวคงเขี้ยววา

แต่มีตมัวกลับปู่ไม่อยู่รบ

ถึงโยคีดีใจไหว้วันทา

ไปเที่ยวเล่นเห็นอ้ายอะไรมีรู้

ข้าเข้าจับกลับรบต้องรบกัน

แฉลบหลบขึ้นตลิ่งวังถลา

บอกเจ้าตาตามจริงทุกสิ่งอัน

ดำทั้งตัวหัวหมันดูชั้น

แต่กลางวันจนเดี๋ยวนี้ฉันทนี่มา ฯ